



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 895

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 septembrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 338 din 9 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale.....	2–8
Decizia nr. 356 din 11 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
6.480. — Ordin al ministrului educației privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 9 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 raportat la art. 1 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, excepție ridicată de Irimia Ion în Dosarul nr. 2.196/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.135D/2020.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 mai 2024, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dărăngă Ioana-Codruța, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea de amânare a dezbaterilor, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 28 mai 2024. La această dată, având în vedere imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință la acest termen, în temeiul art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 3 iunie 2024, când, pentru același motiv, în temeiul art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 9 iulie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 10 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.196/120/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 raportat la art. 1 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale.** Excepția a fost ridicată de Irimia Ion într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva Sentinței nr. 1.139 din 21 octombrie 2019, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, prin care s-a respins cererea de constatare a transferului dreptului de proprietate către asociatul reclamant, în temeiul art. 237 din Legea nr. 31/1990, asupra unui imobil din patrimoniul unei societăți dizolvate și radiate.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile art. 7 din Legea nr. 314/2001, privind incidența art. 477 din Codul civil de la 1864, încalcă dreptul de proprietate privată al autorului excepției garantat de art. 44 din Constituție. Se consideră că, în urma dizolvării de drept și a radierii unei societăți comerciale în temeiul art. 1 din Legea nr. 314/2001 pentru nemajorarea capitalului social la nivelul minim stabilit prin Legea nr. 31/1990, în termenul de

60 de zile de la data intrării în vigoare a Legii nr. 314/2001, dreptul de proprietate asupra bunului imobil constând într-un teren intravilan, aparținând societății radiate, a revenit autorului excepției (în calitate de asociat unic al societății dizolvate de drept și radiate) în temeiul art. 237 din Legea societăților nr. 31/1990 (art. 231 în forma Legii nr. 31/1990 de la data radierii societății care prevedea că dizolvarea unei societăți cu răspundere limitată cu asociat unic atrage transmiterea universală a patrimoniului societății către asociatul unic, fără lichidare).

5. Autorul excepției consideră neconstituțională sintagma „*nu au intrat în proprietatea altor persoane până la data dizolvării de drept ori în cadrul procedurii lichidării*” din art. 7 din Legea nr. 314/2001, apreciind că norma creează discriminări, pe de o parte, între asociații/acționarii care primesc în patrimoniu bunurile societăților dizolvate de drept și radiate conform Legii nr. 314/2001, respectiv până la data dizolvării ori în cadrul procedurii de lichidare, dacă aceasta s-a derulat, și asociații/acționarii societăților dizolvate la cererea oricărei persoane interesate sau a Oficiului Național al Registrului Comerțului, pe de altă parte, în cazurile prevăzute la art. 237 din Legea nr. 31/1990 și pentru care legiuitorul a prevăzut la alin. (13) că bunurile rămase în patrimoniul persoanei juridice radiate din registrul comerțului le revin acționarilor/asociaților.

6. Se mai susține că modalitatea prin care textul de lege criticat dispune asupra patrimoniului societății comerciale este de natură să afecteze și prevederile constituționale cuprinse în art. 45 — *Libertatea economică* și art. 46 — *Dreptul la moștenire*, criticile nefiind motivate.

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, consideră că prevederile art. 7 din Legea nr. 314/2001 contravin dispozițiilor art. 16 și art. 44 din Constituție, dat fiind faptul că, pe lângă sancțiunea dizolvării de drept și radierii societății, în temeiul legii menționate, este prevăzută și o modalitate de trecere a bunurilor societății radiate în proprietatea statului, fiind astfel sancționați chiar asociații unei astfel de societăți în condițiile în care, în cazul celorlalte cazuri de dizolvare și lichidare a unei societăți reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, pentru cauze și ele imputabile asociaților (art. 232 din Legea nr. 31/1990, forma în vigoare la data radierii, devenit prin modificările ulterioare art. 237) nu este reglementată o astfel de sancțiune pentru asociații sau acționarii societăților comerciale dizolvate și radiate. Bunurile societății dizolvate de drept în baza art. 1 din legea criticată, care nu au fost valorificate în cadrul procedurii lichidării, trec astfel, în baza legii, în proprietatea statului, fiind considerate, prin lege, bunuri abandonate.

8. Se apreciază că societatea comercială se constituie pe baza actului constitutiv, aflându-se în raporturi juridice cu asociații, iar faza lichidării societății implică operațiunile de acoperire/satisfacere a creanțelor creditorilor și repartizarea activului net rămas către asociați, potrivit drepturilor acestora. În aceste condiții, se consideră că bunurile rămase în proprietatea persoanei juridice radiate din registrul comerțului

nu au aceeași situație juridică precum cea a bunurilor fără stăpân sau abandonate, nefiind vorba despre o situație juridică incertă a bunurilor în discuție, ci acestea trebuie să le revină asociaților. Se apreciază că textul de lege criticat instituie o expropriere și o confiscare, în detrimentul drepturilor societare ale asociaților, încălcând prevederile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție.

9. Instanța consideră că normele legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 45 și 46 din Constituție, apreciind că autorul excepției nu a formulat în mod concret veritabile critici de neconstituționalitate.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 7 raportat la art. 1 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 26 iunie 2001. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că obiectul acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 7 din Legea nr. 314/2001, în forma în vigoare la data radierii societății, potrivit căroră „*În cazul în care bunurile imobile și mobile din patrimoniul societăților comerciale prevăzute la art. 1 și 6 nu au intrat în proprietatea altor persoane până la data dizolvării de drept ori în cadrul procedurii lichidării, sunt aplicabile, după data radierii societăților comerciale, dispozițiile art. 477 din Codul civil.*”

14. Art. 1 din Legea nr. 314/2001 a stabilit că „*Societățile comerciale care în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi nu își vor fi majorat capitalul social la nivelul minim stabilit de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998, sunt dizolvate de drept și intră în lichidare pe această dată*”. Art. 477 din Codul civil de la 1864 prevedea că „*Toate averile vacante și fără stăpâni, precum și ale persoanelor care mor fără moștenitori, sau ale căror moșteniri sunt lepădate, sunt ale domeniului public*”.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică* și art. 46 — *Dreptul la moștenire*.

(1) Aspecte prealabile privind legislația incidentă în materie

16. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 27 iunie 1997, aprobată cu modificări prin Legea nr. 195/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 335 din 28 noiembrie 1997, a stabilit atât nivelul capitalului social minim al societăților comerciale, cât și obligația societăților

pe acțiuni, în comandită pe acțiuni și cu răspundere limitată existente, care nu aveau capitalul social minim prevăzut la art. 10 și 11 din lege, să îl completeze în termen de un an de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, termen ce a fost prorogată ulterior, până la data de 30 iunie 1999, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/1998 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. VI alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 22 septembrie 1998, aprobată prin Legea nr. 237/1998. În cazul nerespectării obligației de majorare a capitalului social în termenul legal, tribunalul, la cererea statului, prin Ministerul Finanțelor, ori a camerelor de comerț și industrie teritoriale sau a oricărei persoane interesate dispunea dizolvarea societății. Pentru motive întemeiate, tribunalul putea acorda un termen de cel mult 6 luni pentru completarea capitalului social.

17. În *Expunerea de motive* la proiectul Legii pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, devenită după adoptarea de către Parlament, Legea nr. 314/2001, Guvernul, în calitate de inițiator, a arătat că, deși capitalul social minim a fost stabilit la un nivel modic, aproximativ o treime din numărul total al societăților comerciale înmatriculate în registrul comerțului (circa 200.000 de societăți) nu s-a conformat legii întrucât fie o parte dintre aceste societăți și-a încetat în fapt existența, iar reprezentanții lor nu au înțeles să efectueze formalitățile de dizolvare, lichidare și radiere datorită cheltuielilor aferente, fie alte societăți nu mai au sedii sau asociații lor au dispărut. Atât Legea nr. 31/1990, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1997 au prevăzut posibilitatea dizolvării judecătorești a societăților care nu și-au majorat capitalul social minim, dar procedura presupunea costuri de miliarde de lei în sarcina statului, motiv pentru care a fost promovată în mod excepțional și prin derogare de la dispozițiile de drept comun, soluția legislativă a dizolvării prin efectul legii și radierea din oficiu, fără nicio altă formalitate, a societăților menționate. Lichidarea societăților comerciale dizolvate urma să se finalizeze până la data de 30 iunie 2001 pentru a se da posibilitatea creditorilor să își valorifice creanțele, expunerea de motive nefăcând nicio referire la situația juridică ulterioară a bunurilor existente în patrimoniul societăților radiate.

18. Legea nr. 314/2001 în forma publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 26 iunie 2001 a prevăzut la art. 1 dizolvarea de drept și lichidarea societăților care, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, nu își vor fi majorat capitalul social la nivelul minim stabilit de Legea nr. 31/1990, republicată.

19. Sub aspect procedural, legea a prevăzut că dizolvarea de drept a societăților comerciale prevăzute la art. 1 se constată prin încheiere a judecătorului delegat la registrul comerțului, la sesizarea camerelor de comerț și industrie teritoriale sau a statului, prin Ministerul Finanțelor Publice și organele sale teritoriale, cu procedura necontencioasă, iar încheierea judecătorului delegat este supusă numai recursului. Tribunalul poate admite recursul atunci când constată că societatea comercială a fost în imposibilitate de a se conforma dispozițiilor art. 1 și îi poate acorda un termen de cel mult 3 luni pentru completarea capitalului social. Dacă societatea comercială nu își va completa capitalul social în termenul nou acordat de tribunal aceasta se dizolvă de drept și se radiază, din oficiu, din registrul comerțului, pe data expirării aceluși termen. În situația în care nu s-a declarat recurs sau recursul împotriva încheierii judecătorului delegat a fost respins, societatea comercială dizolvată de drept se radiază din oficiu, fără nicio altă formalitate. Lichidarea societăților comerciale dizolvate de drept potrivit art. 1 din lege se face cel mai târziu în termen de 9 luni (termenul inițial a fost de 6 luni) de la data intrării în vigoare a legii sau,

dacă este declanșată la cererea creditorilor, se face cel mai târziu în termen de un an de la data hotărârii de numire a lichidatorilor. La data lichidării societățile comerciale prevăzute la art. 1 se radiază, din oficiu, din registrul comerțului.

20. Până la modificarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 28 decembrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 428/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 181/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, procedura dizolvării de drept și a radierii din oficiu prevăzute de art. 1 din Legea nr. 314/2001 s-a aplicat și societăților cu răspundere limitată cu asociat unic, constituite cu încălcarea dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 31/1990.

21. Ultima intervenție legislativă cu referire la aplicarea Legii nr. 314/2001 este cuprinsă în art. V din Legea nr. 152/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul înregistrării în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 13 iulie 2015, care a statuat o procedură de radiere din oficiu a societăților aflate în lichidare de mai mult de 7 ani: „*În cazul societăților aflate sub incidența Legii nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare, Oficiul Național al Registrului Comerțului procedează la radierea, din oficiu, a societăților aflate în lichidare de mai mult de 7 ani*”.

22. Cu privire la patrimoniul societăților dizolvate și radiate, art. 7 din Legea nr. 314/2001 a instituit, în privința bunurilor imobile și mobile din patrimoniul societăților comerciale care nu au intrat în proprietatea altor persoane până la data dizolvării de drept ori în cadrul procedurii lichidării, aplicarea regimului juridic prevăzut de art. 477 din Codul civil din 1864 în privința averilor vacante și a bunurilor abandonate sau fără stăpân.

23. Așadar, analizând comparativ prevederile Legii nr. 314/2001 și pe cele ale Legii societăților nr. 31/1990 (respectiv forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998), valabile pe perioada de aplicare a Legii nr. 314/2001, care s-a aplicat în privința societăților comerciale care, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, nu își vor fi majorat capitalul social la nivelul minim stabilit, Curtea reține anumite similitudini între cele două acte normative, dar și particularități care le diferențiază.

24. Legea nr. 314/2001 a instituit, în mod excepțional și prin derogare de la dreptul comun reprezentat de Legea nr. 31/1990, un caz de dizolvare de drept a societăților comerciale care, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, nu își vor fi majorat capitalul social la nivelul minim stabilit de Legea nr. 31/1990. Dizolvarea de drept era urmată de lichidarea societăților în termenul prevăzut de art. 5 și de radierea din oficiu a societății respective din registrul comerțului, la data lichidării. În privința bunurilor societății radiate, în cazul în care bunurile imobile și mobile din patrimoniul societății nu au intrat în proprietatea altor persoane până la data dizolvării de drept ori prin lichidare, art. 7 din lege a prevăzut aplicarea directă, în baza legii, a prevederilor art. 477 din Codul civil de la 1864. Fără nicio altă procedură prealabilă de verificare a îndeplinirii condițiilor legale specifice dobândirii dreptului de proprietate privată de către stat, art. 7 a instituit o prezumție legală conform căreia toate bunurile societății, după data radierii acesteia, aparțin domeniului public al statului în temeiul art. 477 din Codul

civil de la 1864, fără a face distincția dacă provin dintr-o moștenire vacantă sau dacă sunt bunuri fără stăpân sau abandonate, norma de trimitere având următorul cuprins: „*toate averile vacante și fără stăpâni, precum și ale persoanelor care mor fără moștenitori, sau ale căror moșteniri sunt lepădate, sunt ale domeniului public*”.

25. În paralel, Legea nr. 31/1990 (respectiv forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998) a continuat să reglementeze cazuri de dizolvare a societăților comerciale la cererea asociaților, a camerei de comerț și industrie teritoriale sau a oricărei persoane interesate (art. 222—232), inclusiv pentru cazul reducerii capitalului social sub minimul legal, dizolvarea societății având ca efect deschiderea procedurii lichidării (cu excepția fuziunii ori a divizării totale). Potrivit art. 231, dizolvarea unei societăți cu răspundere limitată cu asociat unic atrage transmiterea universală a patrimoniului societății către asociatul unic, fără lichidare. Totodată, forma în vigoare a Legii nr. 31/1990 prevede în aceeași materie dizolvarea societății, prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, în cazul în care societatea nu și-a completat capitalul social, în condițiile legii [art. 237 alin. (1)], iar bunurile rămase din patrimoniul persoanei juridice radiate din registrul comerțului, în condițiile alin. (8)—(10), le revin acționarilor/asociaților [art. 237 alin. (13)]. Totodată, transmiterea către asociați/acționari a dreptului de proprietate asupra bunurilor rămase după plata creditorilor are loc la data radierii societății din registrul comerțului [art. 260 alin. (6¹)], iar registrul comerțului va elibera fiecărui asociat/acționar un certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite, în baza căruia asociatul/acționarul poate proceda la înscrierea bunurilor imobile în cartea funciară [art. 260 alin. (6²)]. Registratorul de registrul comerțului, prin încheiere, constată încheiată lichidarea și dispune radierea societății pe baza raportului final de lichidare și a situațiilor financiare de lichidare prin care se prezintă situația patrimoniului, a creanțelor și repartizarea activelor rămase, după caz. [art. 260 alin. (10)], iar bunurile rămase din patrimoniul societății radiate din registrul comerțului, în condițiile prezentului articol, revin acționarilor/asociaților, în condițiile legii [art. 260 alin. (11)].

(2) Jurisprudența Curtii Constituționale cu privire la soluția legislativă criticată în prezenta cauză

26. Curtea reține că prevederile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 și 44 din Constituție, și cu o motivare similară.

27. Prin **Decizia nr. 642 din 5 octombrie 2006**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 953 din 27 noiembrie 2006, ale cărei considerente au fost reluate apoi și în **Decizia nr. 841 din 17 noiembrie 2020**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 25 martie 2021, Curtea a reținut că, potrivit textului de lege criticat, societățile comerciale care nu și-au majorat capitalul social, în condițiile legii, sunt dizolvate de drept și intră în lichidare, iar bunurile mobile și imobile care nu au intrat în proprietatea acționarilor sau a altor persoane, până la data dizolvării de drept ori în cadrul procedurii lichidării, trec în proprietatea statului, în temeiul art. 477 din Codul civil de la 1864, potrivit căruia bunurile fără stăpân și succesiunile vacante aparțin domeniului privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale. Curtea a reținut că legiuitorul a prevăzut dizolvarea de drept a societăților comerciale ca măsură sancționatorie pentru nerespectarea obligației majorării capitalului social, la nivelul minim stabilit de Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, iar subsecvent a dispus prin lege măsura trecerii în proprietatea statului a bunurilor societății care nu au fost valorificate în cadrul procedurii lichidării. Prin deciziile antereferte, Curtea a justificat măsura trecerii

în proprietatea statului a bunurilor societății radiate exclusiv pe „preocuparea legiuitorului de a evita situația existenței unui bun fără stăpân, în exercitarea competenței sale constituționale de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, stabilite prin dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală”, considerând că această modalitate de trecere a unor bunuri în proprietatea statului nu echivalează cu o confiscare, întrucât, „la data trecerii în proprietatea statului, nu exista niciun titular al dreptului de proprietate, ele fiind asimilate bunurilor fără stăpân”.

28. Analizând un alt caz de dizolvare de drept a societăților comerciale, în urma omisiunii de a preschimba certificatul de înmatriculare și pe cel de înregistrare fiscală cu noul certificat de înregistrare conținând codul unic de înregistrare, până la data de 31 decembrie 2004, prin **Decizia nr. 382 din 28 mai 2019**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 10 iulie 2019, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 31 alin. (7) din Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, forma anterioară modificării prin Legea nr. 360/2006, care prevedeau că „Bunurile rămase în patrimoniul persoanei juridice după radierea acesteia din registrul comerțului, în condițiile alin. (5) și (6), se consideră bunuri abandonate”, **încalcă prevederile art. 44 din Constituție**. Prin decizia menționată, considerentele 32—34, Curtea a reținut că opțiunea legiuitorului de a califica bunurile rămase în patrimoniul persoanei juridice ca fiind bunuri abandonate nu este o măsură necesară atingerii scopului legitim urmărit, respectiv acela de a responsabiliza, disciplina și totodată de a sancționa persoana juridică/societatea comercială pentru nerespectarea dispozițiilor legale care instituiau obligația de preschimbare a certificatului de înmatriculare și a celui de înregistrare fiscală, ci, dimpotrivă, reprezintă o măsură disproporționată care depășește cadrul constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată. Curtea a mai reținut că reglementarea de lege criticată este nejustificată și prin prisma faptului că sancțiunea aplicată persoanei juridice se răsfrânge, implicit, și asupra asociațiilor societății dizolvate și, ulterior, radiate din registrul comerțului, astfel încât a constatat că atribuirea regimului de bunuri abandonate ca sancțiune pentru lipsa de diligență a persoanei juridice reprezintă o măsură care depășește limitele a ceea ce este necesar pentru atingerea scopului avut în vedere, iar măsura legislativă adoptată de legiuitor nu urmărește un scop legitim, ci pune în discuție problema îmbogățirii fără justă cauză a statului, nefiind motivată de interesul sau de utilitatea publică, ceea ce echivalează cu o confiscare a patrimoniului persoanei juridice, având drept consecință suprimarea dreptului de proprietate al persoanei juridice și, implicit, al asociațiilor/acționarilor acesteia.

29. Față de cele reținute prin aceste decizii, **Curtea, prin prezenta decizie, urmează să își reconsidere jurisprudența cu privire la prevederile art. 7 din Legea nr. 314/2001**, care instituie măsura trecerii în proprietatea statului a bunurilor mobile și imobile ale societăților comerciale dizolvate de drept și radiate pentru nerespectarea obligației majorării capitalului social, la nivelul minim stabilit de Legea nr. 31/1990, în baza art. 1 din Legea nr. 314/2001, prin aplicarea, după data radierii societăților respective, a dispozițiilor art. 477 din Codul civil de la 1864.

30. În acest sens, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a preluat doctrina dreptului viu, care produce efecte directe în privința determinării conținutului normativ al normei de referință, și anume Constituția, iar, în această privință, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a realiza o asemenea interpretare [*ad similibet*, Decizia nr. 276 din

10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragraful 19]. Spre exemplu, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, și prin Decizia nr. 356 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014, **reținând că dreptul este viu, Curtea a impus ca și normele de referință în realizarea controlului de constituționalitate să prevadă o protecție juridică sporită subiecților de drept**. Evoluția ascendentă a acestei protecții este evidentă în jurisprudența Curții Constituționale, aspect care îi permite să stabilească noi exigențe în sarcina legiuitorului sau să adapteze exigențele constituționale deja existente în diverse domenii ale dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 308 din 12 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 2 august 2016, paragraful 31).

(3) Situația de fapt și de drept invocată de autorul excepției

31. Autorul excepției arată că a înființat la data de 20 mai 1991, ca asociat unic, o societate comercială cu răspundere limitată, iar prin Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 9.404 din 19 august 1992 societatea a cumpărat un teren intravilan, pe care a edificat două construcții în baza autorizațiilor de construire nr. 58 din 14.04.1993 și nr. 109 din 14.04.1993, ambele eliberate de Primăria Municipiului Târgoviște pe numele autorului, terenul și construcțiile fiind înregistrate pe rolul fiscal al autorului excepției, acesta achitând impozitele aferente.

32. Întrucât societatea comercială a fost dizolvată de drept și radiată din oficiu conform Certificatului constatator nr. 6.893 din 12.03.2002 emis de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Dâmbovița, pentru neîndeplinirea obligației prevăzute de art. 1 din Legea nr. 314/2001, reclamantul, în calitate de asociat unic, a chemat în judecată pârâții Unitatea administrativ-teritorială Târgoviște, Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dâmbovița și Direcția Generală a Finanțelor Publice Ploiești, prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, solicitând Tribunalului Dâmbovița pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate transferul dreptului de proprietate asupra terenului societății radiate către asociatul unic — persoană fizică conform art. 237 din Legea nr. 31/1990 și să se dispună obligarea Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dâmbovița la eliberarea unui certificat constatator al dreptului de proprietate în vederea înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară.

(4) Analiza excepției de neconstituționalitate

33. Curtea reține că, prin derogare de la dreptul comun în materie — respectiv art. 237 din Legea nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, astfel cum a fost modificat și completat prin art. 129 pct. 46—52 din Legea nr. 265/2022 privind registrul comerțului și pentru modificarea și completarea altor acte normative cu incidență asupra înregistrării în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 26 iulie 2022 —, prevederile art. 1 din Legea nr. 314/2001 (actul normativ criticat în prezenta cauză), au instituit un caz de dizolvare de drept (prin efectul legii), a societăților, pentru neîndeplinirea unei obligații legale, respectiv pentru nemajorarea capitalului social la nivelul minim prevăzut de Legea nr. 31/1990, republicată, în termenul de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii criticate, precum și radierea din oficiu, fără nicio altă formalitate, a societăților menționate.

34. Potrivit art. 7 din Legea nr. 314/2001, textul de lege care face obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză, pentru bunurile imobile și mobile din patrimoniul societăților comerciale dizolvate și radiate, care nu au intrat în proprietatea altor persoane până la data dizolvării de drept ori în cadrul

procedurii lichidării, devin aplicabile, după data radierii societăților comerciale, dispozițiile art. 477 din Codul civil din 1864, referitoare la dobândirea de către stat a bunurilor fără stăpân sau abandonate, precum și a celor care provin din moșteniri vacante sau au aparținut persoanelor care mor fără moștenitori. Astfel textul de lege criticat instituie, pe lângă sancțiunea dizolvării de drept și a radierii din oficiu a societății, și o modalitate de trecere *ope legis* a bunurilor societății în cauză în „domeniul public” al statului. Textul de lege a fost interpretat ulterior, prin dispozițiile art. 25 din Legea nr. 213/1998 care prevedea că, „în accepțiunea prezentei legi, prin sintagma *domeniul public*, cuprinsă în art. 477 din Codul Civil, se înțelege *domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, după caz*”.

35. În prezent, dispozițiile art. 477 din Codul civil din 1864, în ceea ce privește moștenirile vacante deschise după intrarea în vigoare a Codului civil din 2009, au corespondent în **art. 553 alin. (3) din Codul civil din 2009**, potrivit căruia moștenirile vacante, altele decât cele din străinătate, se constată prin certificat de vacanță succesorală și intră în domeniul privat al comunei, orașului sau municipiului, după caz, fără înscriere în cartea funciară. Totodată, dispozițiile art. 477 din Codul civil din 1864, în ceea ce privește dobândirea bunurilor fără stăpân, se regăsesc în prezent în cuprinsul **art. 562 alin. (2) din Codul civil din 2009**, care prevede că proprietarul poate abandona bunul său mobil sau poate renunța, prin declarație autentică, la dreptul de proprietate asupra bunului imobil, înscris în cartea funciară. Dreptul se stinge în momentul părăsirii bunului mobil, iar dacă bunul este imobil, prin înscrierea în cartea funciară, în condițiile legii, a declarației de renunțare. În același sens, un alt act normativ relevant în privința regimului juridic și a modului de dobândire a bunurilor mobile abandonate sau fără stăpân este reprezentat de **Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 5 iulie 2002, potrivit căruia dobândirea dreptului de proprietate privată asupra acestor bunuri mobile, de către unitatea administrativ-teritorială, se realizează prin dispoziție a primarului, act administrativ care rămâne fără obiect în situația în care proprietarul sau deținătorul legal își manifestă opțiunea de a achita, cu titlu de amendă, o sumă de bani.

36. Așadar, potrivit actului normativ criticat în prezenta cauză, nemajorarea capitalului social până la nivelul minim prevăzut de lege a atras dizolvarea de drept a persoanelor juridice în cauză. Potrivit art. 233 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dizolvarea societății are ca efect **deschiderea procedurii lichidării**. Dizolvarea are loc fără lichidare, în cazul fuziunii ori divizării totale a societății sau în alte cazuri prevăzute de lege, situație reglementată prin art. 4 și 5 din Legea nr. 314/2001, potrivit căruia, dacă nu s-a declarat recurs sau recursul împotriva încheierii judecătorului delegat a fost respins, societatea comercială dizolvată de drept se radiază din oficiu, fără nicio altă formalitate, iar lichidarea societăților în cauză se face cel mai târziu în termen de 6 luni (termen modificat ulterior la 9 luni) de la data intrării în vigoare a legii.

37. Art. 7 din Legea nr. 314/2001 instituie o procedură excepțională și derogatorie de la dreptul comun reprezentat de Legea nr. 31/1990 care presupune trecerea cu celeritate din patrimoniul unei societăți comerciale a bunurilor sale mobile și imobile în patrimoniul statului, ceea ce **echivalează cu o expropriere contrară art. 44 alin. (3) din Constituție**, întrucât operează în alte condiții decât cele stabilite prin Legea fundamentală, respectiv nu este o expropriere pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. Totodată, trecerea în proprietatea privată a statului

a unor bunuri aparținând altor persoane juridice private, ca măsură sancționatorie inclusiv pentru asociații/acționarii societății radiate, pentru neîndeplinirea unei obligații legale ce revine societății comerciale care a fost sancționată cu dizolvarea de drept și intrarea în lichidare, instituită prin art. 7 criticat, **echivalează cu o confiscare, contrară exigențelor constituționale stabilite prin art. 44 alin. (8)**, potrivit căruia „*Avea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă*”. În lipsa probării caracterului ilicit al dobândirii bunurilor supuse măsurii de trecere în proprietatea privată a statului și a inexistenței unei hotărâri judecătorești definitive în acest sens, **soluția reglementată prin art. 7 din Legea nr. 314/2001 înlătură prezumția de dobândire licită a averii și este neconstituțională**.

38. Or, îngrădirile dreptului de proprietate reglementate prin legi speciale, în aplicarea principiului constituțional prevăzut la art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, nu pot fi nici confundate și nici convertite prin lege în moduri de dobândire de către stat a dreptului de proprietate asupra bunurilor considerate fără stăpân, bunurilor abandonate de proprietari sau a celor provenite din moșteniri vacante, cum sunt cele reglementate prin art. 477 din Codul civil din 1864 [actual art. 553 alin. (3) și art. 562 alin. (2) din Codul civil din 2009], la care face trimitere art. 7 din Legea nr. 314/2001 ca fiind norma aplicabilă în cazul societăților dizolvate de drept și radiate din oficiu pentru că nu și-au majorat capitalul social minim la nivelul stabilit prin Legea nr. 31/1990.

39. Procedura majorării capitalului social al societăților comerciale era reglementată de dispozițiile art. 202—216 din Legea nr. 31/1990 (forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998, aplicabilă la data intrării în vigoare a Legii nr. 314/2001), în termenele și condițiile prevăzute de aceste norme, iar lichidarea patrimoniului după dizolvarea societății comerciale în situația în care aceasta nu și-a completat capitalul social minim până la nivelul legal era de asemenea reglementată în mod expres în dispozițiile art. 222—232 din Legea nr. 31/1990 (forma republicată din 29 ianuarie 1998). Transmiterea patrimoniului societăților dizolvate, fără lichidare, se realiza în mod diferit, în funcție de forma de organizare a societății. Astfel, prin efectul legii, transmiterea universală a patrimoniului unei societăți cu răspundere limitată, cu asociat unic, se realizează către asociatul unic, fără lichidare [art. 231 alin. (1) din Legea nr. 31/1990], iar bunurile rămase din patrimoniul celorlalte societăți comerciale radiate, ca urmare a neparcurgerii procedurii lichidării, revin asociaților/acționarilor.

40. În cazul dizolvării de drept a societăților comerciale conform art. 1 din Legea nr. 314/2001, dizolvarea este urmată în mod obligatoriu de operațiunea lichidării acesteia, prin realizarea activului și plata pasivului. Aceasta are ca efect, pe de o parte, rezolvarea situației juridice a societăților comerciale avută în vedere de reglementarea specială și, pe de altă parte, protecția juridică a patrimoniului ce cuprinde și capitalul social al societăților comerciale constituit prin aportul societărilor. Însă, potrivit art. 7 din Legea nr. 314/2001, bunurile rămase după operațiunea lichidării și în urma radierii societății comerciale trec în mod direct, în baza legii, în proprietatea privată a statului, ceea ce **echivalează cu o îmbogățire fără justă cauză**, această măsură nefiind motivată de interesul sau utilitatea publică.

41. Indiferent dacă are loc o dizolvare de drept a societății comerciale, urmată obligatoriu de lichidare, în urma căreia rămân bunuri în patrimoniul societății după data radierii acesteia, așa cum prevede ipoteza — premisă de la art. 7 din Legea nr. 314/2001, sau are loc o dizolvare a societății, la cererea unei persoane interesate, urmată de radiere fără lichidare, **patrimoniul persoanei juridice subzistă**, din punct de vedere juridic, și trebuie să fie transmis, de la data radierii,

asociațiilor/acționarilor respectivei persoane juridice, deopotrivă în drepturi (active) și obligații (pasive), fiecăruia proporțional cu cota sa de participare la capitalul social al persoanei juridice radiate.

42. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin **Decizia nr. 382 din 28 mai 2019**, precitată, paragraful 26. Prin aceeași decizie, paragrafele 27 și 28, Curtea a reținut, în esență, că regimul juridic de bunuri abandonate conferit bunurilor rămase în patrimoniul persoanei juridice după dizolvarea de drept a acesteia și radierea, din oficiu, din registrul comerțului este, în concepția legiuitorului, consecința pasivității persoanei juridice în îndeplinirea unor obligații ce îi reveneau pe parcursul derulării procedurii prevăzute de actul normativ criticat. Curtea a mai reținut că exigența cu care legiuitorul reglementează organizarea și funcționarea societăților comerciale se datorează implicațiilor profunde produse de prezența societății comerciale în mediul economic, ca principal vector al vieții comerciale, **însă legiuitorul nu poate converti neglijența sau pasivitatea persoanei juridice într-o sancțiune disproporționată, de natură să afecteze iremediabil dreptul de proprietate al acesteia.**

43. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atribuțiile acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, **esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate** (a se vedea în acest sens Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, Curtea a statuat că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Prin urmare, în jurisprudența sa, Curtea a subliniat că dreptul de proprietate, ca drept fundamental, nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate (a se vedea, în acest sens Decizia nr. 430 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 21 ianuarie 2014).

44. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de principiu, legiuitorul este ținut de o condiție de rezonabilitate, respectiv să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014).

45. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, Curtea reține că încadrarea, printr-o lege, a bunurilor rămase în patrimoniul persoanei juridice după radierea acesteia din registrul comerțului ca *bunuri abandonate sau ca bunuri fără stăpân ori bunuri provenite dintr-o moștenire vacantă* și trecerea acestora în proprietatea privată a statului/unităților administrativ-teritoriale impun **analizarea de către Curte a modului în care legiuitorul a respectat această condiție de rezonabilitate, întrucât prin efectul prevederilor de lege criticate s-ar putea**

produce un dezechilibru între interesul statului/unităților administrativ-teritoriale și cel al persoanei juridice, în defavoarea acesteia din urmă.

46. Prin urmare, Curtea va analiza în ce măsură ingerința etatică asupra dreptului la proprietate privată reprezintă o limitare rezonabilă, care să nu fie disproporționată în raport cu scopul urmărit de legiuitor, având în vedere „**testul**” de **proporționalitate** structurat în jurisprudența sa. Astfel, orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională — să asigure justul echilibru între interesele concurente pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit (a se vedea în acest sens Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, paragraful 28).

47. În prezenta cauză, Curtea reține că scopul urmărit de legiuitor este unul legitim, și anume acela de a responsabiliza, disciplina și totodată de a sancționa persoana juridică/societatea comercială pentru nerespectarea dispozițiilor legale care instituiau obligația de majorare a capitalului social la nivelul minim prevăzut de lege, o primă consecință fiind dizolvarea de drept a societății ca sancțiune, iar ulterior, ca urmare a pasivității și lipsei de diligență a acesteia, radierea din registrul comerțului. Instanța constituțională reține însă că **opțiunea legiuitorului de a califica bunurile rămase în patrimoniul persoanei juridice după radierea acesteia ca fiind bunuri abandonate sau bunuri fără stăpân nu este o măsură necesară atingerii scopului menționat, ci, dimpotrivă, reprezintă o măsură disproporționată care depășește cadrul constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată.** Astfel, scopul urmărit de legiuitor putea fi atins prin atribuirea asociațiilor/acționarilor societății dizolvate a bunurilor rămase în patrimoniul persoanei juridice după radierea acesteia din registrul comerțului, în acest sens fiind, de altfel, și prevederile art. 237 alin. (13) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În acest context, Curtea reține că, de vreme ce scopul legiuitorului, constând în sancționarea persoanei juridice pentru nerespectarea reglementărilor specifice aplicabile în sfera activității sale economice, putea fi atins prin modalitatea mai sus menționată, **măsura trecerii acestor bunuri în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale este una excesivă**, ducând la ruperea justului echilibru care trebuie să existe între drepturile și interesele în concurs, respectiv interesul statului de a lua măsurile necesare în vederea fluidizării și simplificării procedurilor, precum și a asigurării transparenței în mediul de afaceri, deci a desfășurării în condiții optime a activității economice, pe de o parte, și dreptul de proprietate al persoanei juridice, pe de altă parte (a se vedea în același sens Decizia nr. 382 din 28 mai 2019, anterior citată, paragraful 32).

48. Modulurile specifice de dobândire a dreptului de proprietate privată de către stat sau de către unitățile administrativ-teritoriale, precum cele prevăzute de art. 477 din Codul civil de la 1864 [actual art. 553 alin. (3) și art. 562 alin. (2) din Codul civil din 2009], la care face trimitere art. 7 din Legea nr. 314/2001, nu pot fi antepuse și nici nu pot înlătura transmiterea patrimoniului unei societăți comerciale dizolvate (la cerere sau de drept), cu sau fără lichidare și radiate din oficiu, către asociații sau acționarii săi, dacă nu sunt îndeplinite exigențele constituționale pentru a opera o expropriere ori pentru a fi dispusă măsura confiscării. Măsura legislativă a trecerii bunurilor societății radiate în proprietatea statului nu poate fi justificată doar de preocuparea legiuitorului de a evita situația existenței unui bun fără stăpân, folosind prezumția legală instituită prin art. 7 criticat, potrivit căruia la data radierii societății nu exista niciun titular al dreptului de proprietate, iar bunurile societății erau asimilate bunurilor fără stăpân, fără a verifica condițiile

legale și fără a urma procedurile specifice fiecărui mod de dobândire a dreptului de proprietate reglementat prin dispozițiile art. 477 din Codul civil de la 1864.

49. Astfel, art. 477 prevedea transmiterea în proprietatea statului a bunurilor provenite din moșteniri vacante, precum și a celor deținute de persoanele care mor fără moștenitori. În prezent, potrivit art. 1138 teza întâi din noul Cod civil, „*Moștenirile vacante revin comunei, orașului sau, după caz municipiului în a cărei raza teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moștenirii și intră în domeniul lor privat*”, în noua codificare civilă dreptul statului fiind restrâns la dobândirea succesiunilor vacante aflate în străinătate. Pentru a opera transmisiunea bunurilor dintr-o moștenire vacantă trebuie urmată procedura legală stabilită prin art. 82 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 19 martie 2018, notarul public fiind cel care constată, la cerere, că o succesiune este vacantă, eliberând certificatul de vacanță succesorală după expirarea termenului legal de acceptare a succesiunii. În situația în care unicul asociat sau toți asociații/acționarii societății dizolvate și radiate ar fi decedat ulterior datei radierii, fără a avea moștenitori legali sau testamentari care să culeagă moștenirea, bunurile din masa succesorală ar fi revenit, sub forma moștenirii vacante, statului. În situația în care la data radierii societății nu a fost identificat niciun asociat sau acționar, neputând fi aplicate regulile reprezentării succesoriale, bunurile din patrimoniul societății radiate ar fi revenit statului ca bunuri fără stăpân.

50. Aceeași destinație ca și moștenirile vacante o au și imobilele cu privire la care s-ar fi renunțat la dreptul de proprietate, fiind bunuri abandonate sau fără stăpân în sensul prevăzut de art. 477 din Codul civil din 1864 [în prezent, art. 562 alin. (2) din noul Cod civil care prevede că „*proprietarul poate abandona bunul său mobil sau poate renunța, prin declarație autentică, la dreptul de proprietate asupra bunului imobil, înscris în cartea funciară*”], aceste bunuri urmând să fie dobândite în proprietate de unitățile administrativ-teritoriale locale (comuna, orașul sau municipiul) în raza cărora se află bunurile sau de către stat, dacă bunurile sunt situate în străinătate.

51. **Abandonarea bunului mobil și renunțarea la dreptul de proprietate asupra bunului imobil au un cadru propriu de reglementare, ca moduri de stingere a dreptului de**

proprietate cu consecința transmiterii bunurilor către unitățile administrativ-teritoriale locale, neputând fi prezumate, fiind necesară o procedură de verificare a îndeplinirii condițiilor legale cerute ad validitatem.

52. În consecință, în mod similar cu cele statuate în decizia anterior menționată, și în prezenta cauză Curtea reține că prin atribuirea regimului de bunuri abandonate sau de bunuri fără stăpân sau provenind din moșteniri vacante acelor bunuri existente în patrimoniul societăților dizolvate de drept conform Legii nr. 314/2001, la data radierii acestora, legiuitorul a instituit o sancțiune juridică pentru lipsa de diligență a persoanei juridice care depășește limitele a ceea ce este necesar pentru atingerea scopului avut în vedere, iar măsura legislativă adoptată de legiuitor este una de natură să deturneze scopul pe care acesta și-a propus să îl realizeze, respectiv responsabilizarea/disciplinarea persoanei juridice. Nu se mai poate vorbi deci despre un scop legitim, ci se pune problema îmbogățirii fără justă cauză a statului, această măsură nefiind motivată de interesul sau de utilitatea publică, ci echivalează atât cu o **expropriere, contrară art. 44 alin. (3) din Constituție**, întrucât operează în alte condiții decât cele stabilite prin Legea fundamentală, respectiv nu este o expropriere pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire, cât și cu o **confiscare** a patrimoniului persoanei juridice, consecința fiind suprimarea dreptului de proprietate al persoanei juridice și, implicit, al asociaților/acționarilor acesteia. Or, așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, precitată, statul are nu doar obligația negativă de a nu adopta măsuri care să afecteze proprietatea, ci și obligația pozitivă de a asigura, cu alte cuvinte, de a garanta dreptul de proprietate privată. Prin urmare, textul constituțional al art. 44 determină, pe lângă obligația negativă a legiuitorului de a nu interveni printr-o dispoziție legislativă de stabilire a unei condiții excesive, în sensul de a împiedica titularul dreptului de proprietate să se bucure de plenitudinea dreptului său, și o obligație pozitivă a acestuia de a asigura valorificarea acestui drept și de a proteja titularul dreptului de proprietate.

53. În prezenta cauză, Curtea reține așadar că legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația negativă de a nu interveni în dreptul de proprietate privată, fiind afectată însăși substanța dreptului de proprietate, măsura legislativă criticată neputând fi calificată ca fiind conformă cu dispozițiile art. 44 din Constituție.

54. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Irimia Ion în Dosarul nr. 2.196/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 314/2001 pentru reglementarea situației unor societăți comerciale sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 356

din 11 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochișu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, excepție ridicată de Dumitra Ghibuș în Dosarul nr. 3.482/192/2016 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.222D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu se poate considera că există o situație identică sau similaritate între situația contractelor deponenților cu sume bănești la C.E.C. cu titlu de economisire până la depunerea nivelului prețului redus de achiziționare de autoturisme și situația diferită a titularilor de contracte de depozit cu dobânzi și câștiguri aleatorii în autoturisme.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.482/192/2016, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme**, excepție ridicată de Dumitra Ghibuș într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat în contextul unui litigiu întemeiat pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate încalcă egalitatea în drepturi a cetățenilor, în măsura în care se interpretează că există posibilitatea de despăgubire numai în cazul deponenților care au constituit depozite în vederea achiziționării de

autoturisme, neavând în vedere și persoanele care au depus anumite sume pentru dobânzi și câștiguri în autoturisme, interpretare dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii. În contextul criticilor de neconstituționalitate sunt menționate jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia principiilor invocate în susținerea excepției și în materia supusă controlului de constituționalitate, precum și prevederile cuprinse în Codul civil prin care sunt reglementate aspecte ce țin de contractele încheiate de părți.

6. **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu se poate considera situația contractelor deponenților de sume bănești la C.E.C. cu titlu de economisire până la depunerea nivelului prețului redus de achiziționare a unui autoturism situație identică sau similară cu situația diferită a titularilor de contracte de depozit cu dobânzi și câștiguri aleatorii în autoturisme, situație cu accentuat caracter aleatoriu cu privire la câștigurile în autoturisme, care, prin acest caracter, se deosebește net de situația reglementată de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 numai pentru deponenții din contractele de economisire (deponenții de sume bănești la C.E.C. cu titlu de economisire până la depunerea nivelului prețului redus de achiziționare a unui autoturism).

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 21 decembrie 2007. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, care este

formulată prin prisma interpretărilor date textului criticat de către Înalta Curte de Casație și Justiție în realizarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007, în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 19 februarie 2020.

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*. De asemenea, este menționat și art. 14 cu privire la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, având în vedere contextul în care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 și conținutul acesteia și ținând seama de jurisprudența instanței de contencios în materie, Curtea observă că, potrivit expunerii de motive și preambulului actului normativ, adoptarea ordonanței de urgență în discuție s-a realizat ca urmare a necesității instituirii unor reglementări care să permită acordarea efectivă a despăgubirii pentru persoanele fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, indiferent de marca acestora, dat fiind faptul că prin legislația anterioară se acordau despăgubiri numai pentru o anumită marcă. În virtutea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007, cu modificările și completările ulterioare, persoanele fizice care până la data de 15 februarie 1992 au efectuat depuneri de sume la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., precum și cele care au transferat aceste sume după 22 decembrie 1989 în conturile Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., în vederea achiziționării de autoturisme, au dreptul să obțină despăgubiri bănești dacă depozitele astfel constituite, existente în conturile active ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., respectiv ale Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial. Valoarea totală a despăgubirii este reglementată la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007, iar suma aferentă este asigurată de Ministerul Economiei și Finanțelor prin emisiunea de titluri de stat de valoare nominală totală egală cu valoarea totală a despăgubirii [art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007].

13. În acest context, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea principiului egalității în drepturi, întrucât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 asigură despăgubirea numai cu privire la depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, iar nu și pentru depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. sub forma libretelor de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme, interpretare dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii. Astfel, prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, instanța supremă a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că „în soluționarea cererilor formulate de către titularii de librete C.E.C. de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme, având ca obiect obligarea C.E.C. Bank — S.A. și a statului român la restituirea sumelor depuse și a dobânzii aferente, actualizate cu indicii de inflație, nu sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea

achiziționării de autoturisme, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 232/2008, cu completările ulterioare.”

14. Față de această împrejurare, Curtea observă că soluția legislativă criticată a mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 16, concretizat prin Decizia nr. 63 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 14 aprilie 2020, Decizia nr. 799 din 4 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1324 din 31 decembrie 2020, și Decizia nr. 168 din 26 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din data de 20 mai 2019, fiind respinsă excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Cu acele prilejuri, instanța de contencios constituțional a constatat că problematica despăgubirilor respective a fost supusă și atenției instanțelor de drept comun, a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Înaltei Curți de Casație și Justiție. În paragrafele 33, 34 și 36 ale Deciziei nr. 63 din 18 februarie 2020, precitate, Curtea a făcut referire la aceste aspecte, menționând Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 10 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Asociația și Liga pentru Protecția Cumpărătorilor de Autoturisme și alți 674 de reclamanți împotriva României*, și Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în temeiul art. 126 alin. (3) din Constituție care consacră rolul constituțional al acesteia de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

15. Cu privire la depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, pe de o parte, și depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. sub forma libretelor de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme, pe de altă parte, prin Decizia nr. 168 din 26 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 20 mai 2019, paragrafele 17, 18 și 20, Curtea Constituțională a stabilit regimul juridic al acestora, respectiv cel aplicabil contractelor de depozit neregulat. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a reținut că, deși cele două categorii de librete de economisire (libretul de economii constituit în vederea achiziționării de autoturisme și libretul de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme) aveau aceeași natură juridică, fiind contracte de depozit neregulat, constituite în scop de economisire, totuși acestea generau situații juridice diferite pentru deponenți. Astfel, în cazul depozitului constituit în vederea achiziționării de autoturisme, deponentul nu putea retrage suma depusă, în caz contrar pierzând dreptul de prioritate pe lista viitorilor cumpărători. Așadar, în acest caz, depozitul devenea scadent doar când se constituia suma necesară achiziționării unui autoturism, respectiv la finalul perioadei contractuale. În acest sens, și în prezent actul normativ criticat menține condiția neafectării soldului inițial, respectiv să nu fi fost efectuate retrageri din contul curent constituit cu acest scop. Pe de altă parte, în cazul depozitelor cu dobândă și câștiguri în autoturisme, acestea urmau regimul juridic al unor depozite cu dobândă, cu posibilitatea retragerii sumei inițiale, precum și a dobânzii, la fiecare termen de scadență, iar câștigurile în autoturisme erau doar un efect al elementului aleatoriu — tragerea la sorți, care se adăuga la contractul de depozit neregulat.

16. Cu privire la cele două instrumente de economisire/produse bancare, aduse în discuție de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea observă că în jurisprudența sa a reținut că, în înțelesul legii, depozitele existente în conturile active care îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial sunt acele depozite constituite din sume reprezentând avansuri sau depuneri integrale în vederea achiziționării de autoturisme, existente în sold, fără dobânda

aferentă și din care nu s-au efectuat retrageri [art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007]. Prin urmare, din evaluarea prevederilor legale mai sus prezentate, Curtea a statuat că legiuitorul a instituit două instrumente de economisire/produse bancare distincte, respectiv (i) libretele de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme și (ii) conturi curente personale pentru cumpărarea de autoturisme, fiecare având scopuri și finalități diferite. Astfel, titularul libretului de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme urmărește obținerea unei dobânzi pentru suma depusă, în conformitate cu cele stabilite prin contractul bancar (termenul depozitului, scadența dobânzii etc.), iar dobândirea autoturismului constituie un potențial câștig pe care îl va obține în condițiile stabilite prin norme legale la momentul constituirii depozitului despre care este vorba (respectiv prin tragere la sorți). În cazul depozitelor, respectiv al conturilor curente personale constituite în vederea cumpărării de autoturisme, titularul depozitului vizează achiziționarea unui autoturism, de asemenea, în condițiile legii (Decizia nr. 63 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 14 aprilie 2020, paragrafele 25—27).

17. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 10 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Asociația și Liga pentru Protecția Cumpărătorilor de Autoturisme și alții 674 de reclamanți împotriva României*, a statuat că nu este o obligație generală a statelor să mențină, printr-o indexare sistematică, puterea de cumpărare a sumelor depuse la anumite organisme bancare sau financiare și nici să mențină constantă puterea de cumpărare a sumelor liber depuse la anumite organisme bancare sau financiare, iar titularii, văzând eroziunea capitalului economisit, din cauza inflației apărute ca urmare a tranziției la economia de piață, puteau în orice moment să obțină rambursarea economiilor plus dobândă.

18. Cu privire la dispozițiile art. 16 din Constituție, menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional a statuat că principiul egalității presupune ca situațiilor egale să li se aplice un tratament juridic egal. În același timp, presupune și dreptul la diferențiere în tratament juridic, dacă situațiile în care se află cetățenii sunt diferite. Altfel spus, situațiilor egale trebuie să le corespundă un

tratament juridic egal, iar situațiilor diferite, un tratament juridic diferit. Prin urmare, încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, sau Decizia nr. 148 din 8 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 20 septembrie 2001).

19. Având în vedere considerentele mai sus expuse, prin Decizia nr. 63 din 18 februarie 2020, precitată, paragraful 18, și Decizia nr. 799 din 4 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1324 din 31 decembrie 2020, paragrafele 14 și 15, Curtea a reținut că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale și convenționale cu privire la principiul egalității și nediscriminării, deoarece cele două produse bancare/instrumente de economisire și depozitare, respectiv libretele de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme și depozitele constituite în vederea achiziționării de autoturisme, potrivit legii, sunt diferite. Prin urmare, tratamentul juridic diferit este justificat în mod obiectiv și rezonabil de obiectivul urmărit de legiuitor, de scopul urmărit de titularii acestor conturi/depozite, de natura juridică diferită și de efectele pe care le produc cele două produse bancare/instrumente de economisire și depozitare. În susținerea acestei soluții, Curtea Constituțională a avut în vedere și interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii și care nu este de natură să conducă la neconstituționalitatea actului normativ din perspectiva unei discriminări între titularii celor două instrumente de economisire/produse bancare.

20. Ca atare, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007, în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitra Ghibuș în Dosarul nr. 3.482/192/2016 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026

Având în vedere:

- prevederile art. 23 alin. (1) lit. f), alin. (3)—(6) și (9), art. 101 alin. (13) și ale art. 115 alin. (2) lit. h) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor);
- prevederile Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
- Referatul de aprobare nr. 2.698 DGIP din 9.08.2024 referitor la proiectul de ordin privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026,
- în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Calendarul admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Calendarul prevăzut la alin. (1) se aplică pentru admiterea în toate unitățile de învățământ liceal de stat, precum și pentru admiterea în unitățile de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, care optează să organizeze și să desfășoare procesul de admitere conform prevederilor prezentului ordin.

Art. 2. — (1) Admiterea absolvenților clasei a VIII-a în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2025—2026 se desfășoară în conformitate cu Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012 și cu prevederile prezentului ordin.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și pentru admiterea absolvenților clasei a VIII-a în unitățile de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, care optează să organizeze și să desfășoare procesul de admitere conform prevederilor prezentului ordin.

(3) Absolvenții clasei a VIII-a din seriile anterioare, care au participat la procesul de admitere în anii precedenți și au fost înmatriculați într-o unitate de învățământ, în învățământul liceal sau profesional, care s-au retras, au întrerupt studiile, au fost declarați repetenți sau doresc să se transfere de la învățământul profesional la învățământul liceal nu participă la procesul de admitere în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026. Pentru continuarea studiilor de către acești absolvenți se aplică prevederile Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației nr. 5.726/2024.

(4) Absolvenții clasei a VIII-a din seriile anterioare, care nu împlinesc 18 ani până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026 și care au participat la procesul de admitere în anii precedenți, dar nu au fost înmatriculați într-o unitate de învățământ pot participa la procesul de admitere în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026.

(5) În învățământul liceal, la cursuri cu frecvență redusă, se pot înscrie absolvenții clasei a VIII-a din seriile anterioare care împlinesc 20 de ani până la data de 31 august 2025 inclusiv.

(6) Calculul mediei de admitere se face în conformitate cu prevederile pct. I al anexei nr. 2.

(7) Metodologia prevăzută la alin. (1) se va aplica în mod corespunzător, cu respectarea Calendarului admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026.

(8) Prin excepție de la prevederile art. 5 alin. (2) și (4) din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, pentru repartizarea computerizată, în cazul în care doi candidați au medii de admitere egale, aceștia vor fi departajați folosind, în ordine, următoarele criterii:

a) media generală de absolvire a claselor a V-a—a VIII-a;

b) nota obținută la proba de limba și literatura română din cadrul evaluării naționale;

c) nota obținută la proba de matematică din cadrul evaluării naționale;

d) nota obținută la proba de limbă maternă din cadrul evaluării naționale, respectiv nota de la proba de verificare a cunoștințelor de limbă maternă, susținută conform prevederilor art. 10 din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, în cazul candidaților care solicită înscrierea la unități de învățământ cu predare în limba minorităților naționale.

(9) În cazul în care la o unitate de învățământ, pe ultimul loc, există candidați cu opțiunea exprimată pentru acea unitate școlară și care au medii de admitere, precum și toate mediile menționate la alin. (8) lit. a)—d) egale, atunci toți acești candidați sunt declarați admiși la opțiunea solicitată.

(10) În procesul de admitere în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, ședințele/acțiunile de instruire cu părinții și elevii pentru prezentarea procedurilor de admitere și a planului de școlarizare, precum și cele pentru completarea

opțiunilor în fișele de înscriere de către absolvenții clasei a VIII-a și de către părinții acestora pot fi realizate în unitatea de învățământ și prin mijloace electronice de comunicare (telefon, e-mail, videoconferință online etc.). Dirigenții claselor a VIII-a au obligația de a informa și a oferi consultanță absolvenților clasei a VIII-a și părinților/reprezentanților legali ai acestora pe parcursul derulării acestor acțiuni.

(11) Pentru admiterea în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2025—2026, inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București alocă peste numărul de locuri repartizat unităților de învățământ 1—2 locuri speciale suplimentare la clasă pentru elevii romi, respectiv 1—2 locuri suplimentare la clasă, distincte în unitățile de învățământ de masă, pentru integrarea individuală a elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES) proveniți din învățământul de masă și din învățământul special, care susțin evaluarea națională pentru absolvenții clasei a VIII-a, cu respectarea prevederilor legale privind constituirea formațiunilor de elevi. Locurile distincte alocate pentru elevii romi, respectiv pentru elevii cu CES vor fi distribuite în mod egal între unitățile de învățământ liceal stabilite de către inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București, astfel încât un număr cât mai mare de unități de învățământ liceal să poată asigura dreptul la educație al acestor elevi, pe toată raza județului/municipiului București, în vederea respectării principiului egalității de șanse. Informațiile referitoare la locurile distinct alocate în unitățile de învățământ de masă pentru candidații care optează pentru admiterea pe locurile speciale pentru elevii romi, respectiv pentru candidații cu CES: condițiile de înscriere, documente necesare și instituții care le eliberează, data-limită de eliberare a documentelor și data-limită de înscriere, liceele la care sunt alocate locurile respective etc. sunt cuprinse în broșura de admitere.

(12) Recomandările scrise vizând apartenența la etnia romă, respectiv copiile certificatelor de orientare școlară și profesională emise de centrul județean/al municipiului București de resurse și asistență educațională se depun, de către candidați/părinții/tutorii/reprezentanții legali ai candidaților care optează pentru admiterea pe locurile speciale pentru romi, respectiv pe locurile distinct alocate în unitățile de învățământ de masă pentru candidații cu CES, la unitatea de învățământ din care provin candidații, în termenul precizat în Calendarul admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, prevăzut în anexa nr. 1. Recomandările scrise vizând apartenența la etnia romă se pot elibera de către organizațiile legal constituite ale romilor. În situații justificate și dovedite, recomandările scrise vizând apartenența la etnia romă, respectiv copiile certificatelor de orientare școlară și profesională emise de centrul județean/al municipiului București de resurse și asistență educațională se pot depune și după termenul precizat în Calendarul admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, prevăzut în anexa nr. 1, doar cu acordul președintelui Comisiei naționale de admitere.

(13) Conform Calendarului admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, repartizarea absolvenților clasei a VIII-a în învățământul liceal de stat se face în două etape.

(14) La repartizarea computerizată, realizată în prima etapă de admitere, participă numai elevii care au susținut evaluarea națională.

(15) Admiterea candidaților pe locurile speciale pentru romi, respectiv pe locurile distinct alocate în unitățile de învățământ de masă pentru candidații cu CES se face computerizat, într-o sesiune distinctă, desfășurată înaintea etapei de repartizare computerizată, conform Calendarului admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, prevăzut în anexa nr. 1.

(16) După repartizarea computerizată din prima etapă de admitere se rezolvă situațiile speciale prevăzute la art. 54 alin. (1)

din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, respectându-se, în toate cazurile, criteriul referitor la media de admitere, fără a depăși numărul maxim legal de elevi la clasă.

(17) Criteriul referitor la media de admitere, menționat la alin. (16), se referă la media de admitere a ultimului admis prin repartizare computerizată și se aplică în toate cazurile în care, în urma repartizării computerizate, s-au ocupat toate locurile alocate prin planul de școlarizare la specializarea/clasa respectivă, fără a lua în considerare locurile suplimentare special acordate pentru candidații romi și pentru candidații cu CES.

(18) Prin excepție de la prevederile art. 54 alin. (2) din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, în perioada de rezolvare a situațiilor speciale, candidații gemeni/tripleți se pot redistribui de către comisiile de admitere județene/a municipiului București în clasa celui cu media mai mare sau invers, fără raportarea la media ultimului admis la specializarea la care se solicită redistribuirea, la cererea părintelui/tutorelui/reprezentantului legal al elevului. Aceste prevederi nu se aplică pentru redistribuirea candidaților gemeni/tripleți pentru care se solicită admiterea la o clasă la care se susțin probe de aptitudini și care nu au susținut și promovat, conform prevederilor metodologiei, aceste probe. În situația în care prin redistribuirea candidaților gemeni/tripleți se depășește numărul maxim legal de elevi la clasă, se aplică prevederile legale cu privire la posibilitatea de depășire a efectivelor maxime de elevi.

(19) Depunerea dosarelor de înscriere la unitățile de învățământ liceal la care au fost admiși candidații se realizează în perioada prevăzută în Calendarul admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026. Dosarul de înscriere conține: a) cererea de înscriere; b) cartea de identitate (dacă este cazul) și certificatul de naștere, în copie certificată „Conform cu originalul” de către angajatul unității de învățământ investit cu astfel de competențe; c) adeverință cu notele și media generală obținute la evaluarea națională din clasa a VIII-a; d) fișa medicală.

(20) Candidații care au fost repartizați computerizat în prima etapă de admitere, dar nu și-au depus dosarele de înscriere în termen sau au renunțat, în scris, la locul ocupat și candidații care nu au participat sau au participat la repartizarea computerizată în prima etapă de admitere, dar, din diferite motive, nu au fost repartizați computerizat se repartizează în a doua etapă de admitere în învățământul liceal, pentru candidații din seria curentă, precum și pentru cei din seriile anterioare care nu împlinesc 18 ani până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026.

(21) Repartizarea candidaților menționați la alin. (20) în a doua etapă de admitere în învățământul liceal, pentru candidații din seria curentă, precum și pentru cei din seriile anterioare care nu împlinesc 18 ani până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026 se realizează de către comisia de admitere județeană/a municipiului București, în ordinea descrescătoare a mediilor de admitere, calculate conform pct. I al anexei nr. 2, conform unei proceduri aprobate de aceasta, publicată pe site-ul inspectoratului școlar și comunicată unităților de învățământ. Repartizarea acestor candidați în clasele în care, în urma primei etape de admitere, efectivul de elevi este egal sau mai mare

decât efectivul mediu de elevi prevăzut de legislația în vigoare pentru clasele de învățământ liceal se face cu respectarea criteriului referitor la media de admitere, conform prevederilor alin. (17).

(22) După repartizarea candidaților menționați la alin. (14) în prima etapă de admitere computerizată, după rezolvarea situațiilor speciale și după a doua etapă de admitere se repartizează și absolvenții clasei a VIII-a care nu au susținut evaluarea națională și cărora nu li se poate calcula media de admitere conform pct. I al anexei nr. 2.

(23) Repartizarea absolvenților clasei a VIII-a menționați la alin. (22) se realizează de către comisia de admitere județeană/a municipiului București, în ordinea descrescătoare a mediilor de absolvire a claselor a V-a—a VIII-a. Repartizarea se face conform unei proceduri stabilite de către comisia de admitere județeană/a municipiului București, publicată pe site-ul inspectoratului școlar și comunicată unităților de învățământ.

(24) Candidații menționați la alin. (22) și art. 10 nu pot fi repartizați în clasele în care, în urma primei etape de admitere, numărul de locuri ocupate este egal sau mai mare decât efectivul mediu de elevi prevăzut de legislația în vigoare pentru clasele de învățământ liceal.

(25) Comisia națională de admitere poate elabora precizări, instrucțiuni sau proceduri, în vederea organizării și desfășurării admiterii în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026.

(26) Comisia de admitere județeană poate aproba, în situații excepționale, prin derogare de la prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 19 alin. (1) din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, numirea în calitate de președinte al comisiei de înscriere din unitatea de învățământ gimnazial, respectiv de președinte al comisiei de admitere din unitatea de învățământ liceal a unui cadru didactic — membru al consiliului de administrație.

(27) În situații justificate, la solicitarea inspectoratelor școlare județene/Inspectoratului Școlar al Municipiului București, Comisia națională de admitere poate aproba, prin derogare de la prevederile art. 15 alin. (1) din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.802/2010 privind organizarea și desfășurarea admiterii în învățământul liceal de stat pentru anul școlar 2011—2012, un număr mai mare de vicepreședinți/secretari/membri în comisia de admitere județeană/a municipiului București.

(28) Candidații pot participa la repartizarea computerizată într-un singur județ. Înscrierea candidaților care doresc să participe la admiterea computerizată în alt județ se realizează la unitatea de învățământ din care provin candidații, conform unei proceduri elaborate de Comisia națională de admitere. Comisia națională de admitere stabilește, prin procedură, și modalitățile de completare a opțiunilor și de transmitere a fișelor de înscriere, de înregistrare a datelor în baza de date și de comunicare a rezultatelor acestor candidați.

Art. 3. — (1) Elevii care au obținut, pe parcursul gimnaziului, premiul I la etapa națională a olimpiadelor școlare organizate și finanțate de Ministerul Educației sau au obținut premiile I, al II-lea sau al III-lea la competiții internaționale recunoscute de Ministerul Educației pot fi înscriși în clasa a IX-a, în anul școlar 2025—2026, peste numărul maxim de elevi în formațiunile/clasele de elevi.

(2) Metodologia de înscriere în clasa a IX-a a candidaților menționați la alin. (1), precum și lista privind corespondența specificului olimpiadei naționale/competiției internaționale cu

filiera/profilul/specializarea la care se face înscrierea elevilor menționați la alin. (1) se aprobă prin ordin al ministrului educației, până la data de 31 martie 2025.

Art. 4. — (1) Probele de aptitudini organizate pentru admiterea în anul școlar 2025—2026 în liceele vocaționale se desfășoară în conformitate cu Metodologia de organizare și desfășurare și structura probelor de aptitudini pentru admiterea în liceele vocaționale, prevăzută în anexa nr. 3.

(2) La profilurile artistic, sportiv, teologic, militar și pentru specializarea filologie de la Liceul Waldorf, aprecierea probelor de aptitudini se face prin note. Calculul mediei finale de admitere pentru acești candidați se face în conformitate cu prevederile pct. II din anexa nr. 2.

(3) În cazul în care după comunicarea rezultatelor la liceele/clasele la care s-au susținut probe de aptitudini există candidați admiși care declară, în scris, că renunță la locul obținut pentru a participa la etapa de repartizare computerizată, pe locurile eliberate de aceștia vor fi admiși următorii candidați care au susținut probele de aptitudini, în ordinea descrescătoare a mediilor finale de admitere.

(4) Rezultatele obținute de candidați la probele de limbă modernă sau maternă sunt recunoscute în orice județ/municipiul București în care aceștia optează să se înscrie pentru repartizarea computerizată, indiferent de județul sau sectorul municipiului București în care candidații au susținut probele respective.

(5) Rezultatele obținute de candidați la probele de aptitudini sunt recunoscute doar în județul sau sectorul din municipiul București/unitatea de învățământ în care candidații au susținut probele respective.

Art. 5. — (1) Candidații care participă la admiterea în învățământul preuniversitar liceal militar sunt ierarhizați și repartizați computerizat, în limita cifrei de școlarizare aprobate pentru fiecare colegiu național militar, în ordinea strict descrescătoare a mediei finale de admitere și pe baza opțiunilor din fișa de înscriere specifică.

(2) În cazul în care, după comunicarea rezultatelor, la colegiile naționale militare există candidați admiși care declară, în scris, că renunță la locul obținut, pe locurile eliberate de aceștia pot fi admiși alți candidați care au promovat proba de verificare a cunoștințelor, în ordinea strict descrescătoare a mediei finale de admitere și în funcție de opțiunile exprimate în fișa de înscriere specifică.

(3) Calculul mediei finale de admitere pentru candidații la admiterea în colegiile naționale militare se face în conformitate cu prevederile pct. II al anexei nr. 2.

Art. 6. — (1) Proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în anul școlar 2025—2026 în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv se organizează în conformitate cu Metodologia de recunoaștere și echivalare a rezultatelor obținute la examene cu recunoaștere internațională/olimpiada de limbă modernă cu proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă, de organizare și desfășurare a probei de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv și structura acesteia, prevăzută în anexa nr. 4.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru grupele/clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv pentru începători nu se organizează proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv. Comisiile de admitere județene/a municipiului București vor aloca coduri distincte pentru clasele sau grupele cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv pentru începători și vor menționa în broșura de admitere faptul că nu se susține probă de verificare a cunoștințelor de limbă modernă. Admiterea candidaților la

clasele sau grupele cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv pentru începători se face prin repartizare computerizată, în ordinea descrescătoare a mediilor de admitere și în funcție de opțiuni.

(3) Candidații care, pe parcursul învățământului gimnazial, promovează examene cu recunoaștere internațională pentru certificarea competențelor lingvistice în limbi străine pot solicita recunoașterea și echivalarea rezultatelor obținute la aceste examene cu proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv.

(4) Recunoașterea și echivalarea rezultatelor obținute la aceste examene cu proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv se fac, la cerere, dacă certificatul obținut/diploma obținută validează un nivel de competență lingvistică egal sau superior nivelului A2, corespunzător Cadrului european comun de referință pentru limbi. În situații excepționale, în care se înregistrează întârzieri în eliberarea certificatului/diplomei de către instituția/organizația care administrează examenul, se poate recunoaște și echivala și adeverința eliberată de instituția/organizația respectivă, însoțită de fișa rezultatelor obținute.

(5) Se recunosc și se echivalează numai rezultatele obținute pentru limbile moderne la examenele menționate în Lista examenelor cu recunoaștere internațională pentru certificarea competențelor lingvistice în limbi străine, care pot fi recunoscute și echivalate cu proba de evaluare a competențelor lingvistice într-o limbă de circulație internațională studiată pe parcursul învățământului liceal, din cadrul examenului de bacalaureat, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.219/2010 privind recunoașterea și echivalarea rezultatelor obținute la examene cu recunoaștere internațională pentru certificarea competențelor lingvistice în limbi străine și la examene cu recunoaștere europeană pentru certificarea competențelor digitale cu probele de evaluare a competențelor lingvistice într-o limbă de circulație internațională studiată pe parcursul învățământului liceal, respectiv de evaluare a competențelor digitale, din cadrul examenului de bacalaureat, cu modificările ulterioare. De asemenea, se recunosc și se echivalează rezultatele obținute la examenele care conferă nivelul de competență lingvistică egal sau superior nivelului A2, organizate de instituțiile prevăzute în lista menționată, numai pentru limba modernă la care fiecare instituție are deja examene prevăzute în listă.

(6) Candidații cărora li se recunosc și li se echivalează rezultatele obținute la examene cu recunoaștere internațională pentru certificarea competențelor lingvistice în limbi străine, conform prevederilor prezentului ordin, primesc nota 10 la proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv.

(7) Candidaților care, în clasa a VII-a/a VIII-a, au obținut premiul I, al II-lea, al III-lea sau mențiune la etapa națională a olimpiadei de limba modernă li se recunosc rezultatele obținute la olimpiadă, în baza diplomei emise de Ministerul Educației, și li se echivalează cu nota 10 la proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a unei limbi moderne în regim bilingv, pentru limba modernă la care au obținut distincția respectivă.

(8) Recunoașterea și echivalarea rezultatelor obținute pentru limbile moderne la examenele menționate în Lista examenelor cu recunoaștere internațională pentru certificarea competențelor lingvistice în limbi străine, care pot fi recunoscute și echivalate cu proba de evaluare a competențelor lingvistice într-o limbă de circulație internațională studiată pe parcursul învățământului liceal, din cadrul examenului de bacalaureat, aprobată prin

Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.219/2010, cu modificările ulterioare, precum și a premiilor I, al II-lea, al III-lea sau mențiunilor la etapa națională a olimpiadei de limba modernă se realizează de către comisia de înscriere constituită la nivelul unității de învățământ gimnazial din care provin candidații, conform dispozițiilor prevăzute în anexa nr. 4.

(9) Candidaților care au promovat cel puțin una dintre clasele gimnaziale la o unitate de învățământ cu predare într-o limbă maternă pentru care se organizează clase cu predare în limba modernă în regim bilingv li se pot recunoaște, la cerere, rezultatele obținute la limba respectivă și li se echivalează cu nota 10 la proba de verificare a cunoștințelor de limbă modernă pentru admiterea în clasele a IX-a cu predare a limbii moderne în regim bilingv. Această prevedere se aplică și candidaților care au promovat cel puțin una dintre clasele gimnaziale la o unitate de învățământ din străinătate, având ca limbă de predare limba modernă pentru care se organizează clase cu predare în limba modernă în regim bilingv.

(10) Pentru situațiile prevăzute la alin. (9), dovada studierii limbii respective la nivel de limbă de predare o constituie, după caz, foaia matricolă sau decizia de echivalare a studiilor parcurse în străinătate.

Art. 7. — (1) Candidații care au urmat cursurile gimnaziale în limba maternă și au susținut evaluarea națională la limba și literatura maternă respectiv pot opta pentru stabilirea mediei la evaluarea națională fără a lua în calcul rezultatul la proba de limbă și literatură maternă. În acest sens, părinții sau reprezentanții legali ai acestor candidați completează o declarație, conform modelului prevăzut în anexa nr. 5, semnată de părinte sau reprezentantul legal și de candidat, care însoțește fișa de înscriere în vederea repartizării computerizate și care se depune la secretariatul unității de învățământ de proveniență în perioada prevăzută de calendar. Acești candidați, care au optat pentru stabilirea mediei la evaluarea națională fără a lua în calcul rezultatul la proba de limbă și literatură maternă, nu pot fi repartizați computerizat în învățământul liceal în clase cu predare în limbile minorităților naționale.

(2) În a doua etapă de admitere în învățământul liceal, pentru candidații din seria curentă, precum și pentru cei din seriile anterioare care nu împlinesc 18 ani până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026, părinții sau reprezentanții legali ai candidaților prevăzuți la alin. (1) pot solicita, în scris, stabilirea mediei la evaluarea națională luând în calcul și rezultatul la proba de limbă și literatură maternă.

Art. 8. — (1) Unitățile de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, pot opta să organizeze și să desfășoare procesul de admitere a absolvenților clasei a VIII-a pe locurile pe care le-au alocat pentru admiterea în învățământul liceal, conform prevederilor prezentului ordin.

(2) La solicitarea unităților de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, care optează pentru organizarea și desfășurarea procesului de admitere a absolvenților clasei a VIII-a pe locurile pe care le-au alocat pentru admiterea în învățământul liceal, conform prevederilor prezentului ordin, inspectoratele școlare includ oferta de școlarizare în clasa a IX-a a acestora în aplicația informatică utilizată pentru repartizarea computerizată.

(3) Unitățile de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, care optează pentru organizarea și desfășurarea procesului de admitere a absolvenților clasei a VIII-a pe locurile pe care le-au alocat pentru admiterea în învățământul liceal, conform prevederilor prezentului ordin, au obligația de a transmite inspectoratului școlar, odată cu solicitarea menționată la alin. (2), toate informațiile necesare candidaților pentru admiterea în liceu, care

trebuie să fie incluse în broșura de admitere, la care se vor adăuga și informațiile cu privire la taxa de școlarizare.

(4) Inspectoratele școlare includ în broșura de admitere toate informațiile menționate la alin. (3), precum și codurile de înscriere alocate fiecărei unități de învățământ.

(5) Codurile de înscriere se alocă pentru fiecare unitate de învățământ liceal particular, pe filiere, profiluri, specializări/domenii de pregătire, limbă de predare (pentru clasele cu predare în limbile minorităților naționale). Pentru a evita confuziile și greșelile de completare a fișelor de înscriere, codurile pentru specializările de la aceste unități de învățământ liceal se vor alege dintr-un interval diferit de intervalul în care se află codurile pentru unitățile de învățământ liceal de stat: de exemplu, codurile pentru unitățile de învățământ de stat vor fi între 100 și 300, iar codurile pentru unitățile de învățământ particular între 400 și 500.

(6) Admiterea în unitățile de învățământ liceal particular, autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, care nu au optat pentru organizarea și desfășurarea procesului de admitere conform prevederilor prezentului ordin se face în conformitate cu metodologia și calendarul stabilite de către fiecare unitate de învățământ, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(7) La încheierea tuturor etapelor de admitere prevăzute în prezentul ordin, unitățile de învățământ liceal particular menționate la alin. (6) au obligația de a introduce în Sistemul informatic integrat al învățământului din România (SIIR) toți elevii înmatriculați în unitatea de învățământ în clasa a IX-a.

Art. 9. — (1) În etapele procesului de admitere în învățământul liceal pentru anul școlar 2025—2026, care presupun comunicarea de rezultate, datele personale ale candidaților (numele, inițiala/inițialele tatălui și prenumele) vor fi publicate în format anonimizat (coduri individuale).

(2) Informațiile care conțin datele de identificare a elevilor și rezultatele obținute de aceștia în cadrul admiterii în învățământul liceal sunt: codul individual alocat candidatului, județul de proveniență, școala de proveniență, limba maternă, media de admitere, rezultatele aferente evaluărilor elevului, media de absolvire, unitatea de învățământ în care a fost repartizat, specializarea la care a fost repartizat. Aceste informații se afișează în format letric sau în format electronic la nivelul

unităților de învățământ și al inspectoratelor școlare, dar și pe pagina de internet a Ministerului Educației.

(3) Ștergerea informațiilor menționate la alin. (1) de pe paginile de internet ale Ministerului Educației și unităților de învățământ/inspectoratelor școlare se realizează după împlinirea termenului de 2 ani de la data afișării. Afișarea în format letric la avizierul unităților de învățământ/inspectoratelor școlare a acestor informații se menține pe o perioadă de o lună de la data afișării.

(4) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) se aplică în mod corespunzător.

Art. 10. — După derularea celor două etape de admitere prevăzute în calendar, dacă se mai înregistrează solicitări de înscriere în clasa a IX-a în învățământul liceal de stat ale candidaților din seria curentă, precum și ale candidaților din seriile anterioare care nu împlinesc 18 ani până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026, inspectoratul școlar, prin comisia de admitere județeană/a municipiului București, repartizează acești candidați, în intervalul 27 august 2025 — până la data începerii cursurilor anului școlar 2025—2026, în ordinea descrescătoare a mediilor de admitere, calculate conform pct. I al anexei nr. 2, iar pentru absolvenții clasei a VIII-a, care nu au susținut evaluarea națională, în ordinea descrescătoare a mediilor de absolvire a claselor a V-a—a VIII-a.

Art. 11. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin orice alte prevederi contrare se abrogă.

Art. 12. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală minorități și relația cu Parlamentul — Direcția minorități, Direcția generală informatizare, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară, Direcția generală juridică și control, Direcția generală economică, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 13. — Anexele nr. 1—5*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 14. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației,
Ligia Deca

București, 30 august 2024.
Nr. 6.480.

*) Anexele nr. 1—5 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

